

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 7/04-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. januára 2004 predbežne prerokoval sťažnosť M. P., bytom B., vo veci porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 254/92 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. P. **o d m i e t a** pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 24. novembra 2003 doručené podanie M. P. (ďalej len „sťažovateľka“) označené ako „Sťažnosť“, ktorým namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd postupom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 254/92.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza, že okresný súd vo veci 4. februára 2003 rozhodol rozsudkom, proti ktorému podala odvolanie.

Z obsahu podania sťažovateľky doručeného ústavnému súdu vyplýva, že sťažnosť pre porušenie základných práv postupom okresného súdu bola ústavnému súdu doručená po uplynutí viac ako 9 mesiacov po tom, ako okresný súd vo veci rozhodol, a sťažovateľka ju podala bez toho, aby na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom splnomocnila advokáta, resp. aby o ustanovenie advokáta na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom požiadala.

Pretože sťažnosť v predloženej podobe neobsahovala náležitosti predpísané § 20 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a nebolo k nej pripojené splnomocnenie pre advokáta na zastupovanie sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd ju listom z 2. decembra 2003 vyzval, aby toto splnomocnenie predložila.

Na základe tejto výzvy bolo ústavnému súdu v určenej lehote doručené podanie sťažovateľky označené ako „*Podanie Rvp 1737/03 – 5 – nedostatok v podaní*“, v ktorom o. i. uviedla:

„V prvom rade uvádzam, že v mojej sťažnosti som sa zriekla osobnej účasti a tým i zastupovanie právnikom na ústnom pojednávaní pred Ústavným súdom. Napriek tomu som sa obrátila na niekoľkých advokátov, ktorí odmietli zastupovanie s tým, že podanie (sťažnosť) na Ústavný súd môžem podať až po nadobudnutí pravoplatnosti rozsudku vo veci na Krajskom súde.“

Sťažovateľka teda v určenej lehote sťažnosť nedoplnila tak, ako bola vyzvaná ústavným súdom, a nepredložila splnomocnenie na jej zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom.

Ústavný súd konštatuje, že od povinného zastúpenia advokátom nie je možné upustiť (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Z dôvodu, že sťažnosť sťažovateľky nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, ústavný súd ju po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2004